

ANDREW PETERSON

S A G A

WINGFEATHER

CARTEA a 4-a

PROTECTORUL TRONULUI
ȘI REGELE-LUP

Traducere din limba engleză
de Tatiana Dragomir

Editura Paralela 45

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI: ROINELE VERZI

Unu: Corvoada pregătirii de război.....	3
Doi: Jurământul de credință al lui Janner.....	11
Trei: A treisprezecea brioșă.....	16
Patru: Orbiturat	21
Cinci: Lupta cu dălâmbii	25
Șase: Corpul Căinărie	30
Șapte: <i>Chemarea Lunatecilor</i>	35
Opt: O dispută teritorială	41
Nouă: Un Colț în temniță	45
Zece: Hotărârea Regelui.....	51
Unsprezece: Mirosurile, sunete și țipete	56
Doisprezece: Ochiul furtunii	61
Treisprezece: Bătaia pe oase.....	64
Paisprezece: Încă o roină, încă un monstru	69
Cincisprezece: Janner este luat pe sus	74
Șaisprezece: Răniți și suferinzi.....	78
Șaptesprezece: Iscoada generalului Fithyhoop	86

Optsprezece: Misterul ferestrei-vis	91
Nouăsprezece: Ce a văzut Kalmar	98
Douăzeci: Ce a simțit Leeli	104
Douăzeci și unu: Ce a auzit Janner	111
Douăzeci și doi: Arma secretă a lui Leeli	115
Douăzeci și trei: Caftangioaica de lilieci din Ban Rona	120
Douăzeci și patru: Musafiri la „Dealul cu Horn“	123

PARTEA A DOUA: SKREE

Douăzeci și cinci: La „Laba de clepure“	130
Douăzeci și șase: „Snoot – Grăjdărie și prăjiturie“	134
Douăzeci și șapte: O mârșăvie îngrozitoare	142
Douăzeci și opt: Cândacii din canal	148
Douăzeci și nouă: O lună în întuneric	152
Treizeci: În vizuină	157
Treizeci și unu: Colți pe străzi	162
Treizeci și doi: Reunirea familiei Weaver	168
Treizeci și trei: Numele lui Maraly	174
Treizeci și patru: Rușinea lui Artham	180
Treizeci și cinci: Planul generalului Borley	184
Treizeci și șase: Prea bun ca să nu fie adevărat	190
Treizeci și șapte: Orașenii pe malul râului	193

Treizeci și opt: Acoperișul Pepinierii lui Flombode ..	198
Treizeci și nouă: Mălureanca, omul-pasăre și Sabia Înflorată	202
Patruzeci: Negocierea	208
Patruzeci și unu: Ora poveștilor cu Artham	212
Patruzeci și doi: Privind zorii	218
Patruzeci și trei: Regiunea Glipwood	223
Patruzeci și patru: Castelul lui Peet	232
Patruzeci și cinci: Găsită și pierdută	236

PARTEA A TREIA: THROGUL

Patruzeci și șase: Un poet din Plontst	244
Patruzeci și șapte: Strechea dințoaselor	250
Patruzeci și opt: Elder Cadwick	253
Patruzeci și nouă: Picturile din peșteră	258
Cincizeci: Arundelle	264
Cincizeci și unu: Sfatul Reginei Scindașilor	271
Cincizeci și doi: În adâncul Pădurii Negre	275
Cincizeci și trei: Fioșii atacă	281
Cincizeci și patru: Durerea aducerii-aminte	287
Cincizeci și cinci: Oskar sugerează un cântec	295
Cincizeci și șase: Să-i tragi disperării un șut în dos ...	300

Cincizeci și șapte: Cântece de cântat, bătălii de purtat ...	305
Cincizeci și opt: Războiul lui Leeli	312
Cincizeci și nouă: Înghițiți de Adânc	316
Șaizeci: Colțul atacă	321
Șaizeci și unu: Singur în Adâncul Throgului	323
Șaizeci și doi: Coadă la distrugere	327
Șaizeci și trei: Crearea lui Grimgar	332
Șaizeci și patru: Străvechea piatră	336
Șaizeci și cinci: Sub gluga Păstrătoarei	339
Șaizeci și șase: Vum! prin puț	343
Șaizeci și șapte: În fața ferestrei lui Leeli	348
Șaizeci și opt: Flota skreeană	352
Șaizeci și nouă: Târguiala cu Colțul	354
Șaptezeci: <i>Piscurile Pietrei-Castel</i>	358
Șaptezeci și unu: Păianjer	362
Șaptezeci și doi: „Ploaie și foc“	366
Șaptezeci și trei: Pe deasupra hăului	371

PARTEA A PATRA: ANNIERA

Șaptezeci și patru: Gnag Nenumitul	382
Șaptezeci și cinci: Insula Anniera	389
Șaptezeci și șase: Templul Focului	396

Șaptezeci și șapte: Furtul pietrei	402
Șaptezeci și opt: Planul lui Gnag.....	405
Șaptezeci și nouă: Întunecata Alianță	410
Optzeci: Contopirea	417
Optzeci și unu: Orașul Ban Rona în ruină	423
Optzeci și doi: Începe bătălia	429
Optzeci și trei: Vindecarea lui Hulwen	436
Optzeci și patru: Preaiubit	442
Optzeci și cinci: Urmarea	448
Optzeci și șase: Murgah și piatra	455
Optzeci și șapte: Îndurarea	463
Optzeci și opt: Pe mare, către casă	468
Optzeci și nouă: Atotfăcătorul	475
Nouăzeci: Venirea Regelui	482
Nouăzeci și unu: Oferta Regelui	489
Nouăzeci și doi: Pe mare, către casă (din nou)	492
Nouăzeci și trei: Dimineața în Castelul Rysen.....	498
Nouăzeci și patru: Se sădește sămânța	503
Nouăzeci și cinci: Prețul vindecării	506
Nouăzeci și șase: Foștii Colți au murit	510
Epilog	514
Mulțumiri	516

hartă a finutului

DANG

(desenată din memorie intrucât
este greu să desenezi în timp ce
zbori pe spinarea unui fenestril)

Pădurea NEAGRĂ

SCINDUREȘTI

BAN
YORNA

Throg

Adâncul
Throglului

MUNȚII KILLERIDGE

Partea întâi:

ROINELE VERZI

În Cea de-a Patra Epocă, în anul 435, în timpul pașnicei domnii a lui Lander Wingfeather și a soției sale, Illia Finley din Roinele Verzi, acestora li s-a născut o fetiță. Fratele ei mai mare, Olmer, avea să fie Protectorul Tronului, iar fetița avea să devină Mărita Regină a Minunatei Insule. Numele ei era Madia, iar frumusețea ei era vestită în ținuturile libere din Dang. Ajunsă la vârsta măritişului, într-o vară a făcut o vizită în Roinele Verzi, unde Regele Lander și Regina Illia mergeau adeseori când vântul era cald, călătorind pe mare. Acolo ei au asistat la Banick Durga și au petrecut câteva zile fericite, în timp ce roinenii se desfătau la jocuri. Dintre toate plăcerile din Ban Rona, tinerei Madia cel mai mult îi plăcea s-o șteargă de la jocurile desfășurate pe Câmpul Finley în sălile ca niște peșteri ale Marii Biblioteci.

Acolo a cunoscut un tânăr strălucit, pe nume Bonifer Squoon.

din Annieriada: Apusul Celei De-a Patra Epoci

ALCĂTUITĂ DE DOMNUL OSKAR N. RETEEP.

IUBITOR DE OBIECTE STRANII, FRUMOASE ȘI/SAU DELICIOASE

BIBLIOTECAR-ȘEF, CRONICAR ȘI MIROSITOR AL CĂRȚILOR

DIN MAREA BIBLIOTECĂ DIN BAN RONA

1

Corvoada pregătirii de război

— **Ș**i acum ce-o să se întâmple? întrebă Kalmar.

— De unde să știu eu? N-am fost niciodată la război, răspunse Janner.

— Dar suntem aici de cel puțin trei ceasuri. Și n-am mâncat încă nimic.

— Ascultă, tot ce știu eu este că trebuie să stăm aici liniștiți până termină triburile cu depunerea jurământului, sau cum s-o mai fi numind. Și tuturor ne este foame, dar tu măcar nu suferi și de frig.

— Câte triburi mai sunt?

— Poți să le numeri și singur.

— Stai puțin! Cu câte triburi am început?

— Kal, n-ai putea să arăți cât de cât puțin interes pentru ce se întâmplă? Mama zice că așa ceva nu s-a mai întâmplat de zeci de ani. Și în definitiv toți sunt aici pentru *tine*. Măcar atâta poți face și tu, să te arăți interesat. Șșșt! Uite că vine un reprezentant al unui trib.

Janner și Kalmar ședea pe o platformă de lemn de unde se vedea tot Câmpul Finley, acum acoperit de zăpadă. Acesta era câmpul, își aminti Janner, unde cu mulți ani în urmă Podo Helmer îi cucerise inima lui Wendolyn Igiby concurând în jocurile Banick Durga împotriva celor mai duri și mai gălăgioși dintre roineni. Dar astăzi nu se țineau jocuri. Astăzi se punea la cale un război. Ceea ce însemna plictiseală.

În dimineața aceea, Nia îi trezise pe cei doi frați în dormitorul lor de la „Dealul cu Horn“, și le adusese aminte că sosise ziua ceremoniei jurământului de credință și că, în calitatea lor de Mărit Rege și, respectiv, Protector al Tronului Anierei, prezența lor era obligatorie.

După ce luară pe fugă micul-dejun pregătit de Podo și Freva, Nia le prezintă celor doi băieți și surorii lor, Leeli, ținutele lor oficiale.

Leeli primi o rochie albă bordată cu blăniță de burblu și o haină cu picățele gri care se înfășură în jurul ei ca o păturică. Aceasta îi era prinsă în jurul umerilor cu o broșă din argint în formă de stea cu raze. Când Leeli ieși din camera ei îmbrăcată cu rochia și înfășurată în robă, cu părul lăsat peste un umăr și cu obrajii îmbujorați, sperând că era frumoasă, băieții rămaseră cu gurile căscate. Podo, care era încins cu un șorț și clămpănea pe singurul lui picior în jurul mesei, adunând farfuriile murdare, ridică privirea și șopti:

— Măiculiță sfinte, că frumoasă-i!

Băieții nu avură parte de astfel de complimente, dar și ei se simțeau arătoși nevoie mare în veșmintele lor regești. Kalmar nu avea nevoie de haină, pentru că avea deja blana aceea cafeniu-argintie. În schimb, purta o vestă neagră din piele căptușită cu o pânză roșie ca focul, care în față se încheia cu niște nasturi strălucitori din argint, fiecare dintre ei cu câte un dragon annieran pe el – același semn pe care Janner îl văzuse și în jurnalele unchiului Artham când fuseră în Glipwood. Nia își aruncă pe umeri o mantie neagră, încheiată la gât cu un soare din

argint. Încercă să-i pună lui Kal o coroană pe cap – nu coroana oficială a Annierei, le spuse, dar una pe care o comandase la un meșter din Ban Rona, o cunună care să-l facă măcar să aducă a rege cât de cât pentru ceremonie. Dar, după câteva încercări nereușite de a i-o îndesa peste urechile de lup, care-i zvâcneau continuu, Nia hotărî să renunțe la coroană, spre marea ușurare a lui Kalmar.

În sfârșit, Janner primi și el o haină neagră din piele lustruită, cu cizme și mănuși asortate. Când își trase pe mâini mănușile, dând din degete, observă pe dosul fiecărei mâini același simbol, dragonul annieran, brodat pe piele cu fir stacojiu.

— Pofim! spus Nia, acoperindu-i lui Janner umerii cu o mantie neagră.

El băgă de seamă, atunci când mama lui se apropie să-i încheie paftaua – care avea formă de semilună – că nu mai era nevoie să privească în sus când se uita la ea, fiindcă acum ochii lor erau la aceeași înălțime.

— Când ai crescut așa? întrebă Nia încet, aranjându-i mantia, iar mâinile ei întârziară puțin pe umerii lui. Acum chiar că arăți ca un Protector al Tronului. Înalt, chipeș și modest. Stai cu ochii pe Kalmar astăzi! Ceremonia asta este exact genul de eveniment pe care nu-l poate suferi.

Janner aruncă un ochi spre Kal, care se aplecase peste masă, adunând firimiturile de la micul-dejun într-o grămăjoară și apoi lingându-le.

— Kalmar! se răsti Nia, la care Kal se îndreptă brusc și-și șterse mâinile de mantie. Kalmar! spuse Nia încă o dată, la care el înșfăcă un șervet de pe masă și-și șterse mâinile și mantia, râzând nervos. Kalmar! spuse Nia din nou, luându-i iute șervetul din mână.

Kalmar nu băgase de seamă că șervetul era mânjit cu gem de dulcișoare, pe care acum și-l întinsese pe mantia cea nouă și pe mâini, pe care neatent și le șterse de vestă.

— Ieșiți! le porunci Nia.

Janner îi împinse pe Kalmar și pe Leeli afară pe ușă, unde Oskar N. Reteep îi aștepta cu sania pregătită, gata de drum. Kal sări în sanie.

— Cum bine zice Chancho Phanor: „Arătați magnific toți trei!“ Āla e gem de dulcișoare? zise Oskar, arătând spre mantia lui Kalmar.

Cumva, cu toate că obrajii lui Kal erau acoperiți de blană, parcă se îmbujorară în momentul în care se aplecă și o ridică pe Leeli în sanie. Janner urcă prin cealaltă parte.

— Va fi o zi foarte frumoasă, Giuvaierelor! spuse Oskar, pornind calul cu un plescăit din limbă și își trase un fular peste gură.

Oskar era masiv oricum, dar numeroasele haine, mantii și pături pe care le pusesse pe el îl făceau să arate enorm. Tot ce putea distinge Janner din bătrân era nasul lui foarte roșu și ochelarii, care i se vedeau între fular și glugă; în rest, Oskar era doar un munte de pături.

După un drum de o oră prin zăpadă, ajunseră pe culmea dealului și văzură, după toate probabilitățile, întreaga populație a Roinelor Verzi adunată în jurul Câmpului Finley. După liniștea din timpul lungii călătorii, nimeriră direct în agitația mulțimii, în nechezat de cai și plesnetele numeroaselor steaguri în bătaia vântului. Mirosul focurilor de tabără se întrepătrundea cu mirosul cărnii ce se frigea înfiptă în țepușe și cu cel de bălegar de cal. Fiecare trib își înălțase câte un cort mai mare, în

jurul căruia erau altele mai mici, iar printre ele erau căruțe cu coviltir, cai și focuri. Mii de roineni stăteau grupuri-grupuri în jurul focurilor. Alții începuseră să joace diverse jocuri și se rostogoleau prin zăpadă sau alergau unul după altul pe după corturi.

Dar mijlocul Câmpului Finley era imaculat – un covor alb și rotund, cât o aruncătură de săgeată de lung și de lat. Zăpada nu era întinată aici nici barem de o singură urmă de picior, cu toate că poteca din jurul ei era deja înnoroiată de atâta circulat. În porțiunea de câmp chiar de lângă drum fusese înălțată o estradă, iar un bărbat care stătea lângă ea ridică o mână în semn de salut când îi văzu pe membrii familiei Wingfeather. Chiar și de la distanță, Janner recunoscuse silueta înaltă a bărbosului Rudric, Păzitorul Roinelor.

Pe Janner îl cuprinse brusc mâhnirea. Nu fusese intenția lui Rudric de a-l ucide pe tatăl lui, Janner știa deja, dar asta nu făcea ca durerea sau stânjeneala să dispară, nici pentru Janner, nici pentru Rudric, care în lunile ce trecuseră de la moartea lui Esben nu prea își mai făcuse apariția pe la „Dealul cu Horn“. Rudric era un om bun și Janner îl îndrăgea, dar el devenise simbolul absenței tatălui lui. Janner nu putea să-și imagineze cum trebuie să se fi simțit Nia, care până în ziua întoarcerii lui Esben fusese îndrăgostită de Rudric.

Oskar bombăni:

— Mda! În fine, după cum afirmă cu siguranță vreun autor pe undeva: „Trebuie să ne învățăm și cu asta!“

După care mână sania până la estradă și-l salută pe Rudric.

— Oskar, mă bucur să te văd! spuse Rudric.

Rudric îi întinse mâna lui Leeli, care i-o dădu după o mică ezitare, îngăduindu-i s-o ia pe sus din sanie și s-o așeze ușor pe pământ. Apoi, Rudric înclină din cap, salutându-i pe Janner și pe Kal, dar privirile li se întâlneau doar pentru o clipă.

— Pe aici, copii! Va fi o zi lungă, dar importantă dacă vrem să formăm o armată capabilă de luptă.

Alături de estradă era un cort unde doi breslași Durgani făceau de pază la intrare. Aveau glugile trase peste față și țineau brațele încrucișate.

Când Janner și frații lui intrară în spatele lui Rudric, breslașii Durgani îi salutară, dând din cap pe tăcute, întâi spre Rudric, apoi spre Janner și Leeli. Era greu de spus dacă asta se întâmpla doar în imaginația lui, dar lui Janner i se păru că Durganii nu-l salutaseră și pe fratele lui lup.

Nu avu timp să se mai gândească la asta, pentru că, de cum intră în cort, văzu doisprezece bărbați reprezentând triburile și tot atâtea femei, care luară poziția de drepți. Aceștia erau adunați în jurul unei mese lungi, așezate sub brațele de fier ale unui candelabru în care pâlpâiau mai multe lumânări. Janner își dădu seama că era o replică a mărețului copac din Ban Rona. Nu putu să nu-și aducă aminte că doar cu câteva luni în urmă Nia declarase *turalay* și-și pusese amprenta mâinii însângerate pe copacul acela, pentru a-l salva pe Kalmar chiar de oamenii care acum urmau să-i jure credință.

Rudric își ocupă locul în capul mesei și făcu un semn, arătând spre trei locuri goale.

— Bun-venit clanurilor roinene! spuse Rudric, apoi înclină din cap spre cei trei copii. Bun-venit Giuvaierelor Annieriei!

Apoi toți cei din încăpere se așezară deodată. Frații Wingfeather priviră în jur nedumeriți, apoi luară loc și ei.

Bărbații de la masă arătau ca toți bărbații roineni: cu piepturi ca niște butoaie, mustați și bărbi lungi, chipuri și mâini pline de umflături și cicatrici ca urmare a ani și ani de muncă dură și de jocuri încă și mai dure. Și, cu toate că și culorile, și croiul veșmintelor lor erau diferite, cu toții purtau blănuri și piei solide, bine argășite și cusute cu modele și blazoane. Femeile, pe de altă parte, arătau cum nu se poate mai divers. Unele dintre ele erau suple și feminine, ca Nia, în timp ce altele, cu nimic mai puțin frumoase, erau la fel de vânjoase ca bărbații. Unele erau îmbrăcate cu rochii în culori vii și își purtau săbiile pe spate, iar altele purtau îmbrăcăminte simplă și aveau părul aranjat în codițe ce formau niște bucle. Unele erau chiar mai voinice decât bărbații și aveau pe față fire de păr și negi la fel de hidoși ca ai Olumphiei Groundwich. Acestea sedeau lângă bărbați care, presupunea Janner, erau soții lor și părea po-

sibil ca ele să fi provocat rănila în urma cărora bărbații lor rămaseră cu acele cicatrici. Și totuși, cuplurile chiar se țineau de mână.

— Acelora dintre voi care încă nu l-au văzut, spuse Rudric, vi-l prezint pe Kalmar Wingfeather, Măritul Rege al Minunatei Insule.

Toți ochii din încăperea îl măsurară pe Kalmar din cap până-n picioare, fără strop de reținere. Pe multe dintre chipuri se putea citi rezerva și o aversiune fățișă; câțiva, însă, întoarseră spre el zâmbete sincere și-l salutară înclinând din cap. Janner băgă de seamă cu mândrie cât de drept ședea Kalmar, înfruntându-le privirile.

— Salutare! spuse el, dregându-și vocea. Nu prea știu ce să spun decât că, hm, mă bucur că sunteți aici. Nu știu care este situația voastră, dar viața mea a cam fost dată peste cap de Gnag Nenumitul. Cineva trebuie să-l oprească, altminteri în principiu o să cam pună stăpânire pe tot Aerwiarul și-o să transforme pe toată lumea în... în...

Aici se opri, uitându-se la ghearele și mâinile lui acoperite de blană. Asupra întregului cort se lăsă o tăcere apăsătoare. Kalmar trase adânc aer în piept și își întinse mâinile de Colț, ca să le vadă toată lumea.

— În asta! Cineva trebuie să-l oprească. Și, din câte se pare, nimeni în afară de locuitorii din Roinele Verzi nu are curajul să i se opună. Așa că, după cum spuneam, mă bucur că sunteți aici. Asta-i tot! Și își ascunse mâinile sub masă, și-și lăsă din nou umerii în jos. O, am uitat! spuse Kalmar și se ridică din nou. Aceasta este sora mea, Leeli. Ea este Cântătoarea Annierii. Iar fratele meu, Janner, este Protectorul Tronului. Nu știm ce avem de făcut, dar vrem să ajutăm.

Leeli privi lung la roinenii din jurul mesei de parcă i-ar fi provocat să îndrăznească să spună ceva împotriva fratelui ei. După o clipă de tăcere, șefii și șefele clanurilor mormăiră aprobator și începură să izbească cu pumnii în masă atât de mult timp și atât de tare, că Janner se gândi că masa o să se fărâme.

Rudric făcu semn adunării să facă liniște și prezentă ordinea de zi, care, după cum se dovedi, avea să fie insuportabil de plicticoasă pentru cei trei copii. În subordinea celor douăsprezece clanuri reprezentate de șefii de față erau numeroase alte triburi separate, iar căpeteniile fiecărui trib urmau la rândul lor să vină în fața lui Kalmar și să jure credință

Minunatei Insule și băiatului care era regele ei. Unul câte unul, conducătorii triburilor pășiră până în fața estradei ridicate pe câmp. Fiecare prezentă istoria clanului lui, inclusiv povești ilustrând vitejia lor în diferitele bătălii purtate de-a lungul secolelor, coborând până la Cea De-a Doua Epocă. Fiecare căpetenie avea grijă să descrie calitățile anume și slăbiciunile clanului său. După laudele de sine, poveștile exagerate și fanfaronada care durau o eternitate, respectiva căpetenie de clan făcea o plecăciune și prezenta steagul clanului înaintea șefului său, apoi în fața lui Kalmar, după care îl înălța alături de cel al Annierii.

Oskar luă notițe amănunțite. Leeli își adusese caietul cu cântece și exersa digitația la harpa-fluier, Janner, curajos, se străduia să fie atent, iar Kalmar făcea tot ce-i stătea în putere ca să rămână treaz.

Ceremonia se tot lungi – o veșnicie li se păru lor – până când în fața estradei păși țațoș șeful triburilor din Ban Soran. Era un tip vânos și nu purta cămașă, în ciuda frigului pătrunzător. Pieptul și chipul îi erau vopsite în dungii purpurii. Cuvântă, mârâind furios:

— Eu sunt Carnack și nu depun niciun jurământ în fața unui Colț din Dang!

2

Jurământul de credință al lui Janner

— **A**ha! spuse Rudric pe sub mustață. Mă temeam eu c-așa o să se-ntâmple.

— Ce se întâmplă dacă refuză să jure? întrebă Janner, dar Rudric nu-l auzi, pentru că tocmai îi șoptea ceva șefului de trib din Ban Soran.

— Ce se petrece? întrebă Kalmar, căscând.

— N-ai auzit ce-a spus individul ăsta?

— Nu ascultam.

Carnack rămăsese în picioare în fața estradei, cu mâinile în șolduri și cu nasul în vânt. Rudric se ridică și i se adresă:

— Carnack din Ban Soran! Nu te-am văzut de-o bucată de vreme. Șeful tău îmi spune că tot patrulezi pe dealurile de la sud de Munții Killridge. Este adevărat?

— Este, a răspuns Carnack răstit.

— Atunci ai văzut Colți, nu? Și te-ai luptat cu ei?

— Da. Și Colții mi-au omorât neamurile. Sunt niște afurisiți ce nu se mai poate. N-am să fac temenele în fața unui Colț nici astăzi, nici altă dată.

Rudric aruncă o privire spre Kalmar, care pentru prima dată deveni foarte atent.

— Și care este nelămurirea ta, Carnack? întrebă Rudric.

— N-am nicio nelămurire, Păzitorule. Am să lupt în războiul vostru. Atâta că nu vreau să jur pe sângele și oasele clanului meu în fața unui Colț din Dang. Dacă lupt, am să lupt pentru Roine, nu pentru un monstru.

Janner îi văzu pe șefii și șefele de trib foindu-se jenați. Scopul însuși al acestei ceremonii era acela de a uni clanurile sub culorile Anierei.

Carnack reprezenta o fisură în această unitate, iar o fisură se putea lărgi foarte repede, ajungându-se la o ruptură. Șeful lui Carnack, Horgan Flannery, i se adresă atunci subordonatului său:

— Măi Carnack, prostovan mai ești! Șapte triburi au depus jurământul fără niciun incident. Trebuie să fii tu măseaua cea găunoasă! Fă-o pentru Minunata Insulă, dacă nu pentru regele ei! Am trecut prin atâtea de-a lungul istoriei împreună cu regatul acesta, iar eu am de gând să păstrez asta.

— Haide, Carnack! spuse Rudric, întinzând mâna. De dragul forței noastre!

— Nu! spuse Carnack, punându-și mâinile în sân și întorcând privirea. Eu nu jur credință unui Colț!

Leeli își puse deoparte harpa-fluier și se aplecă spre băieți.

— Kal, cred că ar fi momentul potrivit să faci ceva.

— Dar ce?

— Ai putea să te bați cu el, sugeră Janner. Se pare că așa își rezolvă roinenii problemele între ei. Vezi? și Janner arătă spre Rudric, care abia îl ținea pe Horgan Flannery să nu sară de pe estradă și să-l ia la pumni pe Carnack.

— Uită-te la el! șopti Kalmar. M-ar face fărâme.

— Ba nu! spuse Leeli. Ești mai puternic și mai rapid decât oricare dintre tipii ăștia.

Kalmar oftă și clătină din cap, spunând:

— Nu pot suferi chestia asta!

Și într-o clipită sări de pe estradă și ateriză la câțiva pași de Carnack. Rudric, Horgan și ceilalți șefi de trib tresăriră. Carnack luă îndată poziția de luptă și se trase înapoi, cu sabia în mână. Pentru prima dată în ziua aceea, zăpada imaculată de pe Câmpul Finley fu întinată de urme de pași.

Dar Kalmar nu scoase sabia, pentru că nu avea sabie. Și nici nu-l înconjură pe războinic ca și când ar fi vrut să-l atace. Se opri numai în fața lui în zăpadă, cu mantia neagră atârând în jurul lui ca o umbră.

— Ce pui la cale, lupule? se răsti Carnack.

— Eu nu pun la cale nimic, răspuse Kalmar, întinzându-și mâinile în lături, ca să arate că nu este înarmat. Vreau doar ca Gnag Nenumitul să piardă. Tu nu?

— Ba da, spuse Carnack după o mică pauză și lăsă sabia puțin în jos.

— Janner, drapelul! șopti Leeli, arătând spre drapelul Annieriei, aflat în spatele lor.

Janner pricepu imediat ce voia să spună Leeli și luă drapelul Annieriei, apoi o ajută să se ridice în picioare. Protectorul Tronului și Cântătoarea Annieriei coborâră de pe estradă și i se alăturară lui Kalmar în zăpadă. Carnack se uită nedumerit la cei trei copii. Conștient că ochii tuturor războinicilor de față sunt îndreptați asupra lui, Janner înfipse drapelul Annieriei în zăpadă și îngenunche, trăgându-l pe Kalmar în jos lângă el.

— Dacă nu vrei să lupți pentru Minunata Insulă, rosti tare Janner, ca să-l audă toată lumea, atunci să se știe că Minunata Insulă va lupta pentru tine.

Janner rămase cu ochii în zăpadă și așteptă un răspuns. Tot ce auzea era drapelul fluturând în vântul rece.

— Care-i răspunsul tău, Carnack? întrebă în cele din urmă Horgan.

— Bine! răspuse Carnack.

Janner auzi sabia lui Carnack intrând înapoi în teacă și, ridicând privirea, văzu căpetenia pășind apăsător spre corturile tribului său, cu capul plecat, probabil o atitudine de umilință.

Kalmar ridică din sprâncene întrebător spre Janner și Leeli în timp ce urcau înapoi pe estradă, înconjurați de o tăcere stânjenitoare. Pe când se așezau la locurile lor, Rudric le făcu un mic semn aprobator din cap. Ceremonia continuă lent și fără alte incidente tot restul după-amiezii. Până la sfârșitul acelei zile, locuitorii Roinelor Verzi și câți mai rămăseseră din Minunata Insulă încheiaseră alianța.

Pe înserat, conducătorii triburilor și regimentele lor mărșăluiră în jurul câmpului în ritmurile unui potpuriu de cântece roinene, cum ar fi *Ogar, cal, dar și găină*, *Hora jucătorului* și foarte populara *Plecăm tot ronțâind și ciugulind*, și până și Carnack cel cu pieptul dezgolit pași mândru

în fruntea tribului său și ridică o mână către Kalmar în semn de salut, însă Kalmar nu-l observă, fiind ocupat să-și lingă petele de dulcișoare de pe vestă.

— O zi fascinantă! declară Oskar după încheierea paradei. Îți mulțumesc, Rudric, că mi-ai îngăduit să privesc.

— Cu plăcere, Oskar. Bravo, Giuvaierelor! Te felicit, Înălțimea Ta, pentru cum l-ai pus la punct pe Carnack.

— „Înălțimea Ta“ ești tu, Kal! spuse Janner, întrerupându-i lui Kalmar vânătoarea de dulcișoare cu un ghiont.

— Hă? Aha! Nu băga de seamă! Nu sunt ei de vină. Nici eu nu pot suferi cum arăt. Când putem mânca?

Rudric zâmbi.

— Voi, copii, v-ați încheiat treaba aici. Mă bucur că v-am văzut.

Și în ochii lui apăru o expresie de tristețe, după care se întoarse în altă parte, să vorbească cu șefii.

Parcurseră drumul până acasă în tăcere, cu excepția lui Leeli care chicotea auzind cât de tare ghiorțăia stomacul lui Kalmar. Oskar deveni ciudat de neliniștit pe măsură ce se apropiau de „Dealul cu Horn“, iar când trecură podețul și cotiră, începând urcușul către casă, Janner își dădu seama că ceva era în neregulă. Ferestrele casei nu erau luminate. Pe verandă nu licărea niciun felinar. Dacă nu s-ar fi văzut fumul care se înălța din horn, casa ar fi părut părăsită.

— Unde sunt cu toții? întrebă Janner.

— Nu știu! răspuse Oskar cam prea repede. Vreau să zic, sunt convins că există un motiv întemeiat pentru care e întuneric în casă. Vreau să zic, habar n-am! Ah! Uite c-am ajuns.

Janner se răsuci spre frații lui, dar aceștia erau foarte ocupați să se uite în altă parte. Când se întoarse din nou spre Oskar, văzu că bătrânul deja se ridicase din sanie și intrase ușurel în casa întunecată.

— Pe tot Aerwiarul, de ce se poartă Oskar așa? întrebă Janner, dar Kalmar și Leeli ridicară din umeri ca și cum n-ar fi fost nimic în neregulă și se dădură jos din sanie, lăsându-l pe Janner singur. Hei! Ce se petrece?

Janner bombăni în barbă în timp ce intră în casă în urma fraților lui, iritat de purtarea lor misterioasă. Simți miros de mâncare, dar de ce

erau stinse luminile? În lumina roșiatică a focului din cămin, îl zări pe Podo, tolănit în fotoliul lui preferat, însă, în rest, încăperea era cufundată în întuneric. Oskar și ceilalți nu se mai zăreau, și dacă ei nu s-ar fi purtat atât de ciudat, Janner ar fi putut presupune că plutea în aer un pericol real. Dar dacă nu era niciun pericol, atunci ce era?

— Hei! rosti în încăperea întunecată. Ce se petrece?

Atunci Janner auzi un chicotit în spatele lui și un glas răgușit care spuse:

— Puneți mâna pe el!

Până să apuce el să scoată vreun sunet, cineva se năpusti asupra lui din spate.